

den. Jeg er derfor i en noget vanskelig Situation, for jeg kunde egentlig have Lyst til at rose det ærede Medlem en Gang til, og det skulde være for den overmaade store Evne, det ærede Medlem har til at hindre en fuldstændig Overensstemmelse mellem sine Udtalelser ved første og anden Behandling af et Lovforslag. Det er ikke første Gang, det ærede Medlem har vist en overordentlig Færdighed i denne Henseende, og det er naturligvis heldigt, at han er i Besiddelse af en saadan Færdighed, da han som Regel skifter Standpunkt mellem første og anden Behandling af en Sag. Men vi har netop ikke ment, at der for os var nogen Grund til at skifte Standpunkt mellem første og anden Behandling og heller ikke mellem anden og tredje Behandling af denne Sag; vi har fastholdt det, som vi hævdede første Gang, Sagen kom til Behandling her i Landstinget, at vi syntes, at den Formulering, som den omstridte Paragraf om Tjenestemændenes Bierhverv havde faaet i Folketinget, var saa klar og utvetydig, at vi vilde tage den. Og det synes mig en underlig Logik af det ærede Medlem, naar han siger, at Indholdet er i Virkeligheden det samme. Hvis man nemlig er tilfreds med Indholdet af en Paragraf og synes, at dens Indhold er saaledes, at man vil bevare det, er det mærkeligt, at man anstrænger sig saa stærkt for at faa „udryddet“, for at bruge det Ord, disse klare og tydelige Ord og Vendinger og i Stedet sætte Vendinger ind, som i hvert Fald i det højeste kan misforstaas, hvis de skal betyde noget som helst af det samme; til mere kan de ikke strække, de giver intet klart Billede af det, man vil. Men det er vel ogsaa det, der er Hensigten: at man ikke ønsker en klar Præcisering af dette Standpunkt. Og jeg gaar ud fra, at det kun er for at bøde paa denne Mangel paa Klarhed, at det ærede Medlem ved sine Udtalelser her vil søge at faa Tingets Medlemmer til at tro, at der i Virkeligheden er det samme Indhold deri. Det samme Indhold er der ikke og kan der ikke være, og hvis der var det, ser jeg ingen Grund til at forlade, om jeg saa maa sige, Indpakningen.

Det ærede Medlem var saa øm over dette lille Udvalg eller Raad, som jeg vilde have „udryddet“, fordi jeg tror, det er en Giftplante, man er ved at opelske. Vi har hørt saa mange Formaninger, ikke mindst fra det ærede Medlems Partis Side om, at man skal ikke skabe for mange af den Slags nye Raads- eller Udvalgsplanter, som skyder op og efterhaanden gror fast og bliver til

store Træer, der staar og suger Næring fra vort økonomiske og politiske Liv. Her er netop et Tilfælde, hvor noget skyder op, som man hellere maa se at faa til at forsvinde med det samme i Stedet for at hygge og kæle for det med den Omhu, som der, det skal jeg indrømme, er vist denne nye Plante fra de to Partiers Side, som saa gerne vil bevare det paagældende Udvalg.

Schovelin: Det ærede Medlem, som nu talte, sagde, at hvis man var tilfreds med Folketingets Affattelse, var det saa overordentlig simpelt at vedtage den. Ja, det er fuldkommen rigtigt, men det ærede Medlem synes endnu ikke at have opdaget, at der er et stort Parti her i Landet, som ikke er tilfreds med den, at der er et stort Parti her i Landet, som havde Betænkeligheder ikke overfor Realiteten i Sagen, men netop havde Betænkeligheder overfor Affattelsesmaaden. Det var da Udvalgets Opgave — det synes jeg egentlig ogsaa, det ærede Medlem, da han stod som Ordfører for sit Parti ved første Behandling, antydede — at sammenarbejde de afvigende Anskuelser i denne saa saare vigtige Sag. Og det er jo ikke at skifte Standpunkt, som det ærede Medlem nu gerne vil skyde mig i Skoene. Her er i Virkeligheden udtrykt det samme, nøjagtig det samme: at fra et vist bestemt Tidspunkt vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, ikke kunne vedblive hermed. Der er truffet en bestemt og principiel Afgørelse, men ved den efterfølgende Tilføjelse er Bestemmelsen blevet mildnet. Jeg er en stor Elsker af de milde Udtryk, saa det er naturligt for mig at være med dertil.

Overfor den ærede Ordfører for de Radikale (Trier) vil jeg gerne sige, at jeg synes, han lægger alt for afgørende Vægt paa Etiketten. Naar der ikke staar nogen Etikette paa, ved han ikke, hvad der er i Flasken. I dette Tilfælde kan han dog roligt smage paa Indholdet; saa vil han opdage, at der netop er det i Flasken, som den Etikette lyder paa, der nu ikke er mere.

Trier: Det ærede Medlem opstiller en saa absolut Modsetning mellem Etikette og Indhold. Det kan man gøre overfor en Flaske, men ikke overfor en Lov. Etiketten, det vil jo her sige den Form, Lovens Indhold har faaet, og man kan ikke skrælle den væk eller forandre